

Arrest

nr. 208 198 van 24 augustus 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 december 2017 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.3. Op 9 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond

wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 9 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer, die verklaart te heten¹:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum“

1.5. Bij arrest nr. 207 449 van 31 juli 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°; artikel 8; artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht uit artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken. Er werd geen controle verricht.

De aanvraag verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet werd op datum van de hier bestreden beslissing ongegrond verklaard.

De ontvankelijkheidsbeslissing voorheen houdt in dat verzoeker recht had op een tijdelijke verblijfstitel (attest immatriculatie) zodat moet aanvaard worden dat hij op die datum niet als illegaal verblijvend kon beschouwd worden.

Dit is nog des te meer het geval daar de aanvraag medische regularisatie dateerde van 10.1.2017 en verzoeker bijgevolg reeds ruim één jaar als een persoon met een ontvankelijke aanvraag diende beschouwd te worden.

Tweede onderdeel.

Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 verder een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en defacto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EUHandvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van

het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. " Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen, het feit dat hij drie maal per week onder nierdialyse is, dat hij een steeds ernstiger oogprobleem heeft en steeds minder kan zien, dat hij meer en meer afhankelijk wordt van derden.

Hij had kunnen wijzen op zijn privé-leven in België met verre familieleden en met zijn vrienden; op zijn integratie in België via taalcursussen en cursus maatschappelijke oriëntatie tijdens zijn periode van legaal verblijf.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf, zijn (toen) toekomstige echtgenote en zijn familie ondermeer een in België gevestigde broer en schoonzus en neven en nichten.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

Derde onderdeel.

De beslissing duidt geen rechtsbasis aan voor het verlenen van een termijn van 30 dagen om het land te verlaten.

Dit is een schending van de formele motiveringsverplichting."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de

beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij geen geldig paspoort en visum voorlegt.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsbasis wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond, zoals hierna zal blijken, dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is – en zij aldus wanneer zij wel in kennis zou zijn geweest van de rechtsbasis voor het verlenen van deze termijn geen ontvankelijk middel zou kunnen ontwikkelen hiertegen daar zij geen belang zou kunnen aantonen bij een dergelijk middel omdat er van een nadeel geen sprake is bij het toekennen van de maximale termijn – toont zij, ook bij het ontbreken van het vermelden van deze rechtsbasis, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar enig middel de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, zodat aldus minstens kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij kennis heeft van voormelde wetsbepaling, en aldus van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* aldus ook het geval is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel en de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

3.4. De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op datum van de *in casu* bestreden beslissing ongegrond werd verklaard, dat de onontvankelijkheidsbeslissing voorheen inhoudt dat zij recht had op een tijdelijke verblijfstitel (attest van immatriculatie) zodat moet worden aanvaard dat zij op deze datum niet als illegaal verblijvend kon worden beschouwd, dit nog des te meer daar de aanvraag om medische regularisatie dateerde van 10 januari 2017 en zij bijgevolg reeds ruim één jaar als een persoon met een ontvankelijke aanvraag diende te worden beschouwd.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat haar aanvraag van 10 januari 2017 op 9 januari 2018, de dag van het nemen van de bestreden beslissing, ongegrond werd verklaard. De Raad stelt dan ook vast dat zij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel geenszins nog langer recht had, op grond van een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op een attest van immatriculatie. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 9 januari 2018 legaal in het Rijk verbleef en dat zij wel beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen voor de beslissing waarbij haar aanvraag om medische regularisatie ongegrond werd verklaard en ten gevolge waarvan zij niet langer beschikte over een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort en visum, zodat zij zich, met haar betoog dat haar paspoort niet werd nagekeken en er geen controle werd verricht, beperkt tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Zij toont niet aan dat, indien een controle werd verricht, zij een geldig paspoort met visum had kunnen voorleggen, zodat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog.

3.5. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.6. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet vermeldt die werd toegepast, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.7.1. In zoverre de verzoekende partij in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zou wijzen op het bestaan van een familiale toestand met haar (toen) toekomstige echtgenote, haar familie en haar in België gevestigde broer en schoonzus, neven en nichten, kan de Raad enkel

vaststellen dat de verzoekende het bestaan van, laat staan de aanwezigheid van, deze familieleden in België met geen enkel bewijskrachtig element hard maakt. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van de aanwezigheid in België van voormelde familieleden van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een gezins- of familieleven heeft in België, laat staan dat het zou gaan om een beschermingswaardig gezins- of familieleven.

3.7.2. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat zij een privéleven heeft in België met verre familieleden en vrienden en tot het wijzen op taalcursussen en een cursus maatschappelijke oriëntatie om haar integratie te staven. Met de loutere bewering dat zij een privéleven heeft in België met verre familieleden en vrienden, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Het enkel volgen van taalcursussen en een cursus maatschappelijke oriëntatie kunnen voorts bezwaarlijk beschouwd worden als sociale relaties of een integratie van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar verre familieleden en vrienden en een integratie via taalcursussen en een cursus maatschappelijke oriëntatie, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – in zoverre dit vereist dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven – wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Het Hof heeft daarentegen wel gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij betoogt dat zij, als zij zou zijn gehoord geweest, had kunnen (i) weerleggen dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, (ii) wijzen op haar ernstige medische problemen, het feit dat zij drie maal per week onder nierdialyse is, dat zij een steeds ernstiger oogprobleem heeft en steeds minder kan zien en dat zij meer en meer afhankelijk wordt van derden, (iii) wijzen op haar privéleven in België met verre familieleden en haar vrienden en op haar integratie via taalcursussen en een cursus maatschappelijke oriëntatie tijdens haar periode van legaal verblijf en (iv) elementen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteit die in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van haar, haar (toen) toekomstige echtgenote en haar familie, onder meer een in België gevestigde broer en schoonzus en neven en nichten.

Met betrekking tot de stelling dat zij had kunnen weerleggen dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig visum, zodat zij niet aannemelijk maakt dat mocht zij gehoord geweest zijn, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. In zoverre zij wenst te wijzen op haar betoog in het eerste onderdeel van haar middel, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 3.4. De verzoekende partij maakt met voormeld betoog aldus ook geenszins

aannemelijk dat mocht zij gehoord geweest zijn, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Betreffende haar privéleven en familieleden en het argument dat zij elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteit die in het kader van artikel 8 van het EVRM diende te geschieden, wijst de Raad erop dat uit punt 3.7. blijkt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezins-, familie- of privéleven niet aannemelijk maakt en bijgevolg ook geen schending van artikel 8 van het EVRM, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat mocht zij gehoord geweest zijn, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen wijzen op haar ernstige medische problemen bestaande uit het feit dat zij drie maal per week onder nierdialyse is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze medische problemen heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag -waarin zij alle nuttige elementen heeft kunnen bijbrengen, zodat het doel van de hoorplicht op dat vlak werd bereikt- werd bij beslissing van 9 januari 2018 ongegrond verklaard omdat het aangehaalde medische probleem niet kon weerhouden worden daar uit het voorgelegd medisch dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het medisch advies waarop de beslissing van 9 januari 2018 steunt werd immers vastgesteld dat de zorgen, behandelingen en medicatie die de verzoekende partij behoeft voor de door haar aangegeven aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Daarop werd de thans bestreden beslissing genomen. Niet alleen impliceert dit dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft alsmede in het licht van artikel 3 van het EVRM, maar ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van de motieven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht het aangehaalde medisch probleem niet te weerhouden, derwijze dat zij in staat is gebleken er een beroep tegen in te dienen waarin zij zich heeft verzet tegen de juistheid ervan. In die zin toont zij op geen enkele wijze aan welk belang zij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied deze motieven zouden worden herhaald.

De verzoekende partij brengt geen andere bewijskrachtige gegevens bij over haar gezondheidstoestand op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dan deze die lagen besloten in de voormelde aanvraag. Het beroep tegen de beslissing aangaande deze aanvraag werd verworpen bij arrest nr. 207 449 van 31 juli 2018 door de Raad.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij had kunnen wijzen op een steeds ernstiger oogprobleem en dat zij steeds minder en minder kan zien en meer en meer afhankelijk wordt van derden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde, indien deze medische problematiek reeds voorlag voor de beslissing waarbij haar medische regularisatie-aanvraag ongegrond werd verklaard en voor het nemen van de bestreden beslissing, dat zij niet in de mogelijkheid was om haar medische regularisatie-aanvraag te actualiseren met deze actuele gegevens over haar medische toestand.

3.9. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* sprake zou zijn van een minderjarig kind, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gehouden was hiermee rekening te houden.

3.10. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij een schending van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.11. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het bestreden bevel is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de feitelijke vaststellingen en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER